

Олена Савчук

АПОКРИФИ ДУШІ

РОЗДІЛ І

Закрила дрімотою ніч його.
Того, кого я майже не любила...
Я просто знаю, що це план Того,
Кому перечити не маю сили.

Закрила пеленою і в очах
Моїх давно вогонь до нього гасне.
Я не бажаю жити більше в днях,
Де все байдуже, хитрісне, дочасне.

Я не люблю. Я просто з Богом йду.
Іду одна. І так багато часу.
Мій шлях як поле я перебреду
Без радощів, без смутку, без прикраси.

В очах сльоза. Але вже не тому,
Що то любов невітшна догорає...
В очах сльоза, бо бачу самоту
І ще й від того, що бажань немає.

Я не люблю. Я більше не люблю.
І вже давно його я не любила.
Я просто йду. Я просто мовчки йду.
Без нарікань, без радощів, без сили...

Залишся хоч на хвилику в моїм сні,
Торкнися до долонь моїх гарячих,
Твої слова весь час живуть в мені,
Шукаю я тебе, немов незряча.
В промінні сонця – усмішка твоя,
Дитяча щирість й чоловічий запал.
Вона тоді була лише моя,
Єдина, ніжна, свіжістю багата.
Тепер летять у вирій журавлі,
Прощальну пісню осені співають,
А я чекаю літо уві сні.
Я все чекаю... Я тебе чекаю.

2000 р.

Я плачу і сміюсь, я радісна від болю...
З дощем в одне зіллюсь, гірким сльозам дам волю.
Нехай пече вогнем утрачена надія,
Минуле не вернем і вмерла наша мрія.
Не зупинити час, який у простір лине.
Зів'яло щастя в нас, а цвіт без сонця гине.
Я плачу і сміюсь, померкла тиха днина,
В минуле не вернусь, в холодний дощ полину.

2000 р.

ЩАСТЯ

Ось і щастя прийшло, довгий вечір змінився,
Прохолодою дишуть ранки в вікно,
Наче дві павутинки – дві долі сплелися
І ніхто не розлучить їх більше, ніхто.

Буде спів звеселяти безмісячні ночі,
Терпкий цвіт цілувати гарячі вуста.
І не будуть більш плакати карії очі,
Що так швидко летять невблаганні літа.

Пишні грона весною збагатять калину,
Із далеких країв вітер знов прилетить,
Ледве чутно розвіє дитячу чуприну,
Заспіва колискову, дощем забринить.

І заграє мелодія тиха й знайома,
Дивні спогади сплинуть в просторі нічному.
І розквітнуть троянди кущем біля дому,
Що зів'яли від холоду в серці твоїм.

2000 р.

Ви знаєте, який сьогодні день?
Сьогодні день і світлий і прекрасний!
Тому що бачу Ваше я лице
І погляд Ваш стрічаю одночасно.

Яка врочиста і тривожна мить...
Яка болюча і нестерпна рана...
Як Ви змогли мій спокій зворушить?
Чому Вам влада наді мною дана?

Осінній день дощами моросить.
Відкритий простір нашої уяви.
Я дякую за Вас, за теплу мить,
За те, що можу розмовляти з Вами.

Не можу сказати, що Ви сонце.
Але щось сонячне в Вас є.

2000 р.

Щось ворухнулось у моєму серці,
Я ще не знаю, що воно таке.
Якесь тривожне й гіркувато-терпке,
Але пухнасте і таке м'яке.

13.04.2000 р.

Кудись я їду і мовчу. І плачу, плачу, плачу...
Це я сама собі плачу за гріх і за невдачу.
Нічний водій мене везе, я їду без мети
І холод сковує мене, як привид самоти.

Чомусь усе в мені щемить, неначе зубний біль
І гіркотою полонить дух мій і розум мій.
У серце вдерся, наче змії, спокусливий відчай,
Я намагаюсь зрозуміть, та сил немає вкрай.

Я просто їду і мовчу. І гірко плачу, плачу...
За що сама собі плачу – за гріх чи за невдачу?..
Нічний водій мене везе, я їду в нікуди,
Кудись туди, де я одна, туди, туди, туди...

2001 р.

ХОЛОДНА КРАСА

Присвячено моїй "подрузі" В.А.

Нічим мені ти вже не допоможеш,
Ні поглядом, ні личком весняним.
Ти вся як цвіт, як маківка, як ружа,
Але з холодним серцем та пустим.

Ніякий сміх мене не приворожить,
Не намагайся спомин зворушити.
Я не ціную більш колючі ружі,
Від них все серце зранене болить.

Люблю поля і море синіх квітів,
Де горизонт сягає до землі,
Де можна сміх, журбу і біль лишити,
Де знову ми бешкетники малі!

Коли краса безжалісно обмане
Холодним днем на мраморнім вікні,
Прийди на поле, де ромашки в'януть,
Й тоді тепла в них вистачить тобі.

2001 р.

ПРО ТЕБЕ

Хочеться сказати тобі два слова,
Навряд чи зрозумієш ти мене.
Сказати більше я ще не готова,
Хоч мить, можливо, й швидко промине.

Та кожний раз твій погляд зустрічаю
І забуваю вивчені слова.
Тобі усе я з радістю прощаю,
Мабуть ніяк інкше б не змогла.

Хто зна, який для нас дарунок неба...
І в лабіринтах важко віднайтись.
Можливо, слів ніяких і не треба
Саме життя відтворить їх колись.

Хай все як є, казати я не буду...
Хай пам'ять всю цю ніжність збереже.
Хоча надіюсь на весняне чудо
І дякую, що ти на світі є.

2001 р.

ПРОЩАЛЬНЕ СВЯТО

Залишився холодний і пустий весняний цвіт...
Неначе осінь стала на порозі,
Десь птаха сиза завершила свій політ,
А десь душа її залишилась в тривозі.

Весняний цвіт – це почуття твої,
А осінь – це мої святкові шати,
Пройшли всі світлі дні, які були,
Залишилось одне прощальне свято.

Любов як птаха сиза відлетить
У край далекий, де вороття немає.
І тільки серце тихо заболить,
Якщо воно по справжньому кохає.

Залишиться самотня осінь із дощем,
На скронях цвіт ще буде ледь жевріти,
У вирій птахи сизі полетять ключем,
А ми й тоді ще будемо любити...

2002 р.

Куди втечеш від себе? Нікуди.
Хіба що уві сні забудеш горе.
Але проснешся – й знову ти в біді,
І знову все як нескінченне море.

Та все ж життя на місці не стоїть
І змінюється настроїм як погода,
Коли болить душа, коли щемить,
А інколи співає у негоду.

В людини сили вистачить на все.
Які тільки вітри її ламали?!
Невже із сталі зроблені? Невже?
Та хоч би й з сталі, все одно упали б.

Але людина впевнено стоїть.
Куди діватись? Вихід тільки в пропасть.
Хоч інколи усе вогнем горить,
Хоч інколи до жалю одиноко.

Усе знесе проста людська душа,
І разом з тілом йтиме до могили.
Коли закінчиться її життєвий шлях,
На цвинтарі напишуть: "вас любили"...

2004 р.

...А у відповідь тихе мовчання.
Не порушать його звуки слів.
Вже надворі зоря сходить рання,
А ще скільки таких треба днів?

Де ти будеш, коли я приїду?
Що ти скажеш, коли я прийду?
Чи згадаєш ти ласку осінню,
Чи впізнаєш мене – не свою?

Не обманююсь, знаю напевне –
Не повернеться те, що було.
Ти вже інший, й казати не треба...
Пам'ять згадує серцю на зло.

Що сказати тобі? Мабуть досить.
Бо для чого слова в пустоті?
Ти не мій і не станеш ним зовсім,
А у відповідь чується: "ні".

2004 р.

Які мізерні і пусті часи.
Двадцятий вік залишивсь за порогом,
А ми й тепер не вміємо нести добро й любов
Й не віримо у Бога.

А що було хоч сотню літ назад?
Невже й тоді всі мали так з достатком?
Невже й тоді вставав на брата брат,
Невже невірство ще було спочатку?

Було не так. І люди мали страх
Перед царем, чи церквою, чи саном,
А зараз відмороженість залишилась і жах,
І сповнені від зависті обманом.

А що мораль? Вона у нас одна:
Всі рекламують скрізь свободу слова,
Свободу тіла – пий життя до дна!
Будь особливим! – Ось де гасла нові.

Страшні слова не сказані колись
Прорвались зараз в наші ідеали,
І що ж тепер? Від світу хоч замкнись,
Та все одно я іншою не стану.

І всі одно... Одне за одним скрізь
Не знає міри в дикому гонінні
За модою, за тупістю в серцях,
І накінець за розумом розтління...

Отак живем. А кажемо, що хіт.
Що так давно потрібно було жити.
Якби хто встав із мертвих хоч на мить,
Не зміг, хоч вбий, сучасність зрозуміти.

Страшні часи. А кажуть – буде гірш.
Бо з кожним днем в людях холоне розум.
Холоне серце. Віра – де-не-де.
І мабуть ми вже їм не допоможемо.

2004 р.

Я знов іду забутими стежками,
А в серці тінню стелиться туман.
Що може бути спільного між нами?
Чи зробиш ти назустріч кроки сам?

Однак іду. І знов таки вагаюсь.
І щось навмисно зойкнуло в мені.
Мабуть намарно я тебе чекаю,
Але надія тішить вглибині.

Ще почекаю... Може кілька кроків
Ти все ж насмілишся вперед зробиш.
Мені без тебе дуже самотньо,
І знаю точно, що душа болить.

2005 р.

Чекала тебе – ти не приходив.
Любила тебе – та тепла ти не дав.
Мріяла про тебе – та ти не ставав реальністю.
Благала тебе – та ти не чув.

...Будеш звати мене – я не прийду.
Закохаєшся до нестями – мені буде байдуже.
Захочеш побачити – мене не знайдеш.
Зізнаєшся в коханні – я тобі не повірю.

2005 р.

ЧОМУ

Осінь сипле дощем. В ноги стеляться клени.
І не хочеться вірити, що літо пройшло.
Пощастило одним, що їм – вічнозеленим?
Волохато стовбурчаться й дарять тепло.

Те тепло все ж не втішить засмучені крони,
Оголилися дико і мовчки стоять.
І не мерзнуть чомусь вічночорні ворони,
Не набридло їм в холод такий щось клювать.

Синім смутком цей день заколисує душу,
І тривожним теплом зігриває вино.
О, чому моє серце любить тебе мусить?
Чом не вічнозелене й не чорне воно?..

2005 р.

Ти від'їжджаєш завтра десь опівдні,
І місто стане ввечері пусте.
Та вулиць людних закінчаться співи,
І не всміхнеться сонце золоте.

Хмаринки будуть в небі гомоніти,
Можливо, дощиком накрапає весна,
Та серце вже не буде дню радіти,
А тільки знати: тебе тут нема.

Ти не залишиш навіть клаптик слова
Його чекати буду, та дарма,
Ти від'їжджаєш – звістка це не нова,
А в цьому місті я лишусь сама.

Весна! Весна! Як чудно ти даруєш
Тепло і ніжність, пелюстковий цвіт!
Та тільки барв твоїх мені бракує...
Він від'їжджає, чуєш?! В інший світ.

2005 р.

Тобі я вересень вві сні подарувала,
Хоч стільки квітів в осінь не було...
Та я для тебе влітку їх збрала,
В лугах дібров ой скільки їх цвіло!

Тобі збирала пахощі і квіти,
Їх бережно стелила в килими,
Щоб ти міг в осінь, як і я, радіти,
Щоб ми були щасливими людьми.

Тобі букет і шепіт жовтих кленів!
...Їх листоноша мабуть віднесе.
Ти не чекатимеш дарунків, певно,
Бо так далеко залишилось все.

І час змінив життя твоє і ролі,
А я навчилася без тебе жити дні.
Я не в полоні більше, я на волі!
І в погляді вітання не сумні!

Тобі конверт. Без підпису. Без дати.
Прозорим пензлем вписую ім'я.
Чи зможеш ти від кого відгадати?
Допоможу. "Це – більше не твоя".

ЛИСТ

Був теплий вечір. Вечір як у казці.
Ми зупинились в літньому кафе.
Заговорили враз про слово "щастя"
І я згадала мимохіть тебе.

Чому згадала? Я сама не знаю.
Бо ти – лиш привид, ти – лише мара,
Про тебе думати собі забороняю
І слабну зовсім, як тебе нема.

Я ці слова відкрито кажу вперше,
Бо так на серці болісно щемить.
А що для тебе значить моє серце?
А чи ти здатний взагалі любити?

Це лист тобі. Короткий й зрозумілий.
Цих слів я більше вже не повторю...
Для мене ти найкращий, ніжний, милий,
І начебто здається, що люблю...

2005 р.

ТВОЯ БАЙДУЖІСТЬ

Так, байдужість твоя мене знов не поранить,
Не знайдеш ти в душі ні образи, ні щем.
Я звикаю стрічати самотньою ранок,
Я вже звикла не плакати з літнім дощем.

Не чекаєш мене. Й я тебе не чекаю.
Не шукаєш і зустрічі. Хай буде так.
Неуважність твою я від серця прощаю,
Бо насильно не зліпиш стосунків ніяк.

Так, байдужість твоя вже мені не зашкодить,
Бо не хочеться пити, як спраги нема.
Знай, що двічі в один дім любов не приходить!
Знай, шукати її в моїм серці дарма!

2005 р.

Не в тому річ, що я боюсь розлуки.
Ні, не тому в очах моїх сльоза.
Я так хотіла б взятися за руки
І підібрати вдячності слова.

Не в тому річ, що я боюся втрати,
Ні, не тому прощаю я тобі,
А просто ти повинен річ цю знати,
Що залишився в серці назавжди...

Чому я тут? Ти там? І ми не разом?
І нас закрила тиха дивна ніч.
Весна дарує ніжні теплі фрази...
Та все ж не в тім, не в тому зовсім річ.

2006 р.

НЕ ПЛАЧ, ДУША

Душе моя, чому ти так невтішно плачеш?
Чому твій погляд стомлений і не бадьорий?
Ти ж знала, що для нього ти не значиш
Нічого ні сьогодні, ні учора.

Чому криваві рани не лікуєш?
Адже у тебе так багато ліків!
Ти бачиш його знову і не чуєш,
І знову твоє тіло як каліка.

Спинись на мить! Подумай про хороше!
...Я знаю – біль вже випалила радість.
Ну й що ж тоді, невже ти вмерла зовсім
І більш не слухаєш мою пораду?..

Зумій простити і зумій забути,
Якщо й на це немає в світі сили.
І не питай більш: бути чи не бути?
І намагайся, зранена, щосили!

Душа моя, не плач! Не можу чути
Твої марні і втомлені страждання!
...Вже не важливо: бути чи не бути,
Бо це кінець твоїм випробуванням!

2008 р.

ЧЕКАЮ Я

Чекаю я і тижні, й дні, і роки
Твої слова, але вони мовчать.
Коли душа твоя безмежна і широка,
А ти не знаєш – з чого їх почать.

Чекаю я хоч погляду, хоч слова,
Хоча б одну прекрасну світлу мить,
Коли весна співатиме довкола,
Ну а душа – нові діла звершить!

Не борони радіти мому серцю,
Коли рука торкається руки.
Нехай слова твої не будуть більше черстві,
Але надійні, чисті і святі...

2008 р.

ВІЧ-НА-ВІЧ

Віч-на-віч я з тобою говорила
Хотіла ніжності, тепла твоїх долонь.
Та доля збутись цьому не веліла,
Хоча в душі горів палкий вогонь.

Ти думав: я холодна і спокійна,
А в мене крик зривався від жалю,
Ти думав: я підступна й непостійна,
Й не бачив того, що тебе люблю.

Від того біль пронизав усе тіло,
Я поверталась в дійсність навмання.
Якби ти бачив, як мені боліло,
Якби ти знав, що спокою нема.

І день за днем вмивалась ніч росою,
Душа тремтіла дрібно на межі...
Чи можу ще залишитись з тобою?
Я весь свій час присвячую тобі.

Щасливий сон зринає, як у казці,
А дзвони дзвонять в стомлених думках.
Віддай хоч краплю полоненій ласки!
І дай заснути на твоїх руках.

2008 р.

НА СЕМИ ВІТРАХ

На семи вітрах роздерто серце
І травневим цвітом притрусило рану.
Ворогом на мене дише думка вперта,
Так невпинно бачить гарний бік обману.

Ви чому на мене розлютились, будні?
Чому трунком смертним під ногами роси?
Я вже каюсь, Боже, за це серце нудне,
Я кричу щосили в вирій стоголосий!

Березневим цвітом відболіло горе,
А квітневим цвітом розцвіло весною,
Що ж з травневим цвітом?.. Тільки мінне поле...
І дорога дальня... Вперто не з тобою...

2009 р.

Переболіло відчайдушно серце
І загрубіла радісна душа.
Запахла юність довголіттям терпким.
Весна надворі, а в очах – зима.

Бажаний, ніжний, невблаганний, любий...
Як воїн грубо по тобі, душа.
Та ти нікого в цьому не засуджуй,
Прийди до тями, знай – його нема.

Не мерехтять вже зорі многолітні,
Не пити райським келихом вино.
Ти вже до цього, мабуть, давно звикла,
Тобі вже має бути все одно.

Розтанув погляд в безкінечній далі,
Розп'ятий сон посеред вітваря.
Хто винен в тому, що вона в печалі?..
Душе моя, забудь його зорю!

На стрімкій скелі розстилають роки
Моє минуле, радість і журбу.
Не бачу дня, не чую його кроків,
Й про порятунок більше не молю...

2009 р.

Дощ. Тишина і морок...
Долина смертельна і тінь.
Повторюю вже разів сорок
Він з нею, я зайва. Амінь.

Повторюю наче не владна
Над власним життям, і шепчу:
"Прости мене, Боже, я згідна
До Тебе піти, я прошу.

Віддам те, що ще дотліває,
Останніми силами йду.
Візьми мою душу, благаю!
Цей шлях я мабуть не пройду"

Чекаю...Розкриється небо
І раниць мене, наче грім.
"Віддам своє серце для Тебе.
О, Господи, зглянься. Амінь"

Та все тільки тиша і морок.
Від дикого болю кричу.
Не знаю вже – скільки за сорок
Я смерті у Бога прошу...

Не в силі я витримать муку,
Не маю я духу в собі,
О, Господи, втримай за руку,
Щоб славу співати Тобі!!!..

...Мовчать небеса. Тільки тиша.
Долина смертельна і тінь.
І спрага палюча й невітшна...
Він з нею. Я зайва. Амінь.

2009 р.

КРИК ДУШ

Сьогодні стукаю я у Величність неба,
Переверну в молитві небеса!
Я хочу доторкнутись серцем Тебе,
Почути вперше ясні голоси!

Почути те, що хочеш Ти сказати,
Змінивши гнів на милість, як Творець,
Я згідна серцем зараз помирати,
Мені здається, вже прийшов кінець...

Ти роздирав все те, що я любила,
Розшматував всю душу і пішов.
Не знаю, може все це заслужила,
А Ти любові в серці не знайшов.

Переверну я у молитві небо!
Нехай зійде із місця вся земля!
Я хочу бачити на троні Тебе!
Я вже доросла, я вже не маля.

Я хочу бачити і чути, хочу знати,
Чому Ти гнів на мене виливав.
Я вже не маю сили так страждати!
Ти Бачив, Чув, і все таки Чекав...

Ти розірвеш – я цьому не спротивлюсь,
Ти розітнеш – не заперечу й це.
Хоч знаю я, що Ти являєш милість,
Що милосердним є Твоє Лице!

Хоч знаю я, та я про це забула,
Бо ти всі крихти серця розривав.
"Я хочу смерті" – думка промайнула,
Й тоді Ти спокій серцю не давав.

Великий Бог, Страшний і Беззупинний,
Якщо не Ти, хто виявить любов?
Ти Сам Сказав, що це є Твоє Ім'я,
Чому ж шматуєш й раниш серце знов?!

2009 р.

Душа благала, мов несамовита:
"О, Господи, весь смуток забери!",
Бо тіло все неначе струпами покрито,
Неначе скрізь розпалені сніги.

Вони горять кругом і не згорають,
Печуть вогнем і ступні і вуста.
І стукіт серця тихо завмирає,
А на чолі – неначе слід вінця.

І терни колють, і палають води,
І світ клекоче в намірі своїм.
Життя біжить і через непогоду,
А над моїм життям постійний грім.

Гримить, болить, палає все і рветься,
Душа як з попелу, бо спалена живцем...
І крик її у просторі несеться:
"Нехай закінчиться все цим жахливим днем!.."

Нехай розтоплять води марні сльози,
Нехай спече вогонь життя дотла,
Щоб в попіл той убралися морози,
І влітку щоб ніщо не вироста.

Душа благала, мов несамовита:
"Прийди, мій Бог, і серце забери!",
Бо попіл вже нездатний далі жити...
Бо попіл вже не може далі йти...

02.2010 р.

МОВЧИТЬ ХРИСТОС

Мовчить Христос, немов мене не чує
І небеса зважніли, мов туман.
Та чаша Господа сльозинки всі рахує
За зраду, за образу, за обман.

Мовчать вуста. Втомилися благати.
І цвіт, як попіл, рану притрусив.
І знов весна... І знов весна, як мати
Бажає відновити радість днів.

Та тяжко стало. Неймовірно тяжко.
Кругом життя пробуджується все...
А я стою невпевнена і важка,
Коли весна вже спокій принесе?

Поглянь, мій Бог, Твоя могутня сила!
Бо в серці крик томить, мов ураган.
А Ти мовчиш. Й мені казати несила.
Пошли кінець оцим нікчемним дням!

04.2013 р.

Затихнуло відлуння твоїх кроків,
Дух опинився десь унизині.
І ночі стали більше не глибокі,
І дні осінні більше не ясні.

І задощили тіні синьоокі,
І темрява закрила ясний зір.
Ти не знайдеш один без мене спокій,
Бо пригадаєш ще не раз, повір.

Хоча душа вже більше не співала,
Як у осінню тиху дивну ніч,
Вона з тобою вкотре попрощалась,
Щоб знов тебе зустріти віч-на-віч.

Затихнуло відлуння твоїх кроків.
На аркуші портрети не мої.
Між нами час, журба і спокій...
І знову кроки... Та невже твої?..

18.10.2013 р.

ОРЕВУАР

Оревуар, непрошений гість!
Оревуар! Але ти подивись –
Скільки змогла я без тебе здолати,
І не шукала за болі відплати.

Сонцем всміхнись і заграє веселка.
Не запитаю краси у люстерка.
Знаю, що прикрість не красить рум'яном,
Але я свіжа, як квітка тюльпана.

Знову чолом я не буду маліти,
Але я буду сміятись, як діти.
Буду граційно проходить повз тебе,
Поглядів чуйних мені більш не треба.

Стану для тебе холодним алмазом
І не погляну на тебе ні разу.
Оревуар – ти від мене почувеш,
Але тепла ти в словах не відчуєш.

10.2013 р.

СИНУ

Присвячено сину Станіславу

Я кожен день молюсь за твою долю,
Щоб в світі ти не мав скорбот і бід.
Щоби душа твоя була на волі,
Щоб ти зважав на все і всіх як слід.

Бо мати любить дітлахів без міри,
А інколи й жаліє ремінця.
Та прагну, сину, щоб Могутні Сили
Оберігали тебе без кінця.

Я прагну, сину, щоб уста всміхались,
І серце щедре Бог подав тобі,
Щоби таланти з часом не втрачались,
Але сплітались колосом землі.

Я кожен день молюсь за тебе, сину.
І дякую, що ти у мене є.
Будь доброю і чуйною, дитино,
І Бог благословить життя твоє!

10.11.2013 р.

Так не стало. Так не стало. Бо навів сніг.
В хуртовині непомітно стало твоїх ніг.
Замітала завірюха всі твої сліди,
Не зупиниш, не відвернеш нашої біди.

Так не стало. Так не стало. Бо прийшла пора.
Десь за обрієм схилилась і моя зоря.
Темно стало, дико стало. Але треба йти.
Я пішла. І обірвала свої всі думки.

Я б хотіла. Я б хотіла впасти променем.
Я б хотіла. Я б хотіла бути спомином.
Я б бажала. Я б бажала стати піснею –
Лиш твоєю неповторно урочистою.

Так не стало. Так не стало. Бо був хлинув дощ.
Його води роз'єднали назавжди за щось.
Нас з тобою роз'єднали, душі розвели.
І вже більше не співають в серці солов'ї.

2013 р.

РОЗДІЛ II

ОКЕАН ЖИЗНИ

Шумит океан, словно страшная вьюга,
Пенистой волной гипнозируя грудь.
Мы в этой судьбе потеряли друг друга
И каждый избрал для себя иной путь.

Как дальний корабль, я стою у причала
На пристани где-то в далеком краю.
Ступаю я шаг, а ведь это начало,
Начало в нелегком и трудном бою.

Мелькают холмы и сменяются ночи,
И вихрем проносятся серые дни,
И вот скоро цель, но устала я очень,
И мне не по силам так дальше идти.

Ликует стихия и пенится море,
Играет лазурь золотистой волной,
А мне одиноко на этом просторе,
Мне страшно идти както дальше одной.

Маяк не погас и мой путь освещает,
Уже горизонт виден где то вдали.
Мне трудно дойти и об этом ты знаешь,
Плывя по ином, неизвестном пути...

02.11.1999 г.

ЗОЛОТАЯ ОСЕНЬ

Ты подарил мне золотую осень,
Осенний бриз нетронутых дождей.
Твоя любовь мне стала странной гостьей,
Хотя совсем не доверяла ей.

Но каждый день я просыпалась с ливнями,
В окно стучали чистые ручьи.
Ты говорил, что будем мы счастливыми,
Что будет счастье там, где я и ты.

Твои слова я слышу в шуме улицы,
В дождливом дне, в несказанных стихах...
Твоя любовь была девченкой-умницей,
Оставшись в сладких, отошедших днях...

1999 г.

СУДЬБА

Зачем, горя, ты мучишь мою душу,
Зачем терзаешь неизвестным сном?
Зачем смеюсь, когда до боли грустно,
Не находя спокойствия ни в чем?

Зачем? Зачем ты осушила слезы?
Обиды горечь давит изнутри...
И раны охлаждаешь ты морозом,
И обжигашь кровью мне виски.

Зачем ты лечишь безнадежным светом
И тьмой оповолакиваешь день.
И рвешь надежды, словно листья летом,
И даришь радость, как удар, как тень?

Зачем опять ты открываешь веки,
Вдыхая жизнь, как первый свет любви?
О, я прошу, ты забери навеки
Мой сон, мой день и боль моей тоски!..

04.01.2000 г.

ДЕНЬ ФЕВРАЛЯ

В снежном хороводе снежинки кружились,
Белая метелица в город ворвалась.
Что же между нами все таки случилось?
Словно в сердце струнка вмиг оборвалась.

Почему невзрачная улица шумливая
И в лицо проказная дышет мне зима.
Вот на санках как с обрыва съехать бы –
Я в сугробы снежные с детства влюблена!

И забыв о времени, о делах обыденных,
Раствориться в северной белоснежной мгле!
И не думать попусту, чем тебя обидела,
И об этом радостном, но несчастном дне.

Пусть снежинки кружатся, словно в вальсе медленном,
И танцуют с вьюгою где то в вышине,
И поет метелица тихую прелюдию
И звезда далекая улыбнется мне.

2000 г.

Своим мечтам вы никогда не верьте,
Ведь сердце можно сильно обмануть.
Храните жизнь в своем родном конверте,
Не посылайте в неизвестный путь.

ПЕСНЯ ДОЖДЯ

Капелька дождя.
Стучат каблучки.
Сны мне говорят, что уходишь ты.
В тишину берез,
В тихий летний зной,
Где не будет слез, где ты стал чужой.
Догорает день,
Шелестит листва.
Ветер шепчет мне: "Ты уже не та".
Голубой волной
Небо манит взгляд
И тебя, родной, не вернуть назад.
Серой краской снег
Серебрит сады
И в тумане дня исчезаешь ты.

2000 г.

ПОГОВОРИ СО МНОЙ

Поговори со мной о чем-нибудь.
Пускай забудутся обиды и печали.
И в тишине глаза на миг сомкнуть
Ты разреши, что часто забывали.
Поговори о солнце, о цветке,
Что раскрывается при его сиянии,
О той чудесной, дивной красоте,
Что преклоняются перед ней, как в наказании.
О духе правды, воли и мечты, о встрече дня...
Пока не стихли скрипки, ты улыбнись,
И тихо уходя, оставь мне в сердце
Горсть своей улыбки.

2000 г.

ЛЕТНИЙ РОМАН

А ведь недавно мы с тобой смеялись,
Нам дождь июльский пятки щекотал,
Когда две лодки в море расставались,
Ведь их никто тогда не замечал.

Они расстались, видно так пророчено,
Лишь огонек мелькал родной вдали.
А наш роман казался незаконченным
И нам еще встречались корабли.

Но тот родной уплыл в тумане облачном
И вместе с ним ушла твоя любовь,
Но небо еще было ясно солнечным,
Но только небо было не твоим.

И каждый вечер приходя на пристань
Сквозь злые и холодные дожди,
Шепчу три слова, в сердце утаенные:
"Приди ко мне". Ведь я так жду, приди...

2001 г.

Ты уходишь, а я остаюсь.
Остаюсь с этой болью внутри.
Не смотри, что в глаза улыбнусь,
Ты мне в сердце сейчас посмотри...

Ты уходишь – как страшно звучит.
Не понять, не позвать, не забыть,
А в висках строго память стучит
И ее невозможно убить.

Я любила, молилась, ждала...
А теперь только боль и печаль.
Только долгая ночь, тишина,
И себя в этом горе не жаль.

Ты убил в сердце жизнь и мечта
Потеряла несбывшийся смысл.
Ты когда-то поймешь все слова...
Но тогда будет прожита жизнь.

2002 г.

Ты будешь звать: "Вернись!" Но больше не приду.
Теплом своих я рук твоих уж не согрею.
Я говорила, говорила, что уйду,
А ты не понял и не думал, что сумею.

Когда в окно ворвется снегопад
И будут пальцы леденеть и зябнуть губы,
Ты так захочешь, чтоб вернулась я назад,
Но слишком поздно, слишком поздно, милый, будет.

Осенний лист покроеет тихо ту тропу,
Которой я с печалью уходила.
Но вот года прошли и я тебя не жду.
Но все же помню, как до слез любила.

2005 г.

БОЛЬ

Боль души не утешить ледокаином,
Ведь она все равно жива!
Боль, как гад извивается исполином
И бросает убийцы-слова.

Чья-то плоть, чья-то горсточка тела,
Чья-то тень нависает, как змей.
Разум мой приступает за дело
И наносит смертельный елей.

Еще час... А потом может лучше,
А потом уже все позади.
Но душе все становится хуже
Ночь кричит: "Еще все впереди!"

Но как быть? Где есть в мире снадобье
Заморозить иль выдернуть боль?
Где? В каком полушарьи народов?!
Вы ответите: "Нету, уволь".

Как же быть? Как усладить отраву?
Хотя вкус не меняет финал.
Я прошу: "Помоги, Боже Правый!
Только Ты всем врачам идеал!"

Боль души не утешить наркозом.
Кто мне скажет лекарства цену?
Если сможете боль заморозить,
Приходите к душе!!! Я вас жду.

2005 г.

А я ждала тогда, что ты напишешь.
А я ждала тогда – ты позвонишь.
Но только дождь стучал по моей крыше,
Но только он лишь спрашивал: "Ты спишь?"

И только дождь стучал и пел мне песню.
Она была безрадостно темна,
И тьма кружила где-то в поднебесной,
И только ночь в ответ была дана.

Она сестра давно моя родная,
А дождь – мой брат, он и сейчас со мной.
Когда я жду кого-то, но не знаю,
Зачем я жду и кто же он такой.

А я ждала тогда, что ты напишешь.
А я ждала тогда – ты позвонишь.
Но только ночь обманчивая дышит,
А ты наверно крепко-крепко спишь.

2010 г.

РОЗДІЛ ІІІ

ВЕЧІР

І сховається сонце за обрій,
Теплий вечір відкриє обійми,
Легкий вітер розвіє волосся,
Погляд тихий й такий безнадійний...
І не чути більш жодного звуку,
Ноти дивні природа шепоче.
І розкриються води глибинні,
Шорох листя чийсь слух залоскоче.
Мерехтять міриади прекрасні
Там на небі свої хороводи,
Ясний місяць з'явився сріблястий,
Десь далеко є інші народи.
І цей вечір такий неповторний
Ось у цьому куточку планети.
А можливо на тому – десь шторми
Й не впізнати природи портрети.
І цю ніч подарує нам небо
Тільки раз і не буде вже чути
Тої дивної мови природи...
Тої ночі мені не забути.

1997 р.

Хвилина болю – а за нею спокій.
Хвилина жалю – і відрада.
Хвилина мовчання – а потім кроки.
І звуки кінця серенади...

1998 р.

ЛЮБОВ

Я мовчала. А ти говорив.
Говорив, що закінчилось літо.
Я простила. А ти не простив.
Що тебе не змогла зрозуміти.

Ти пішов. Я лишилась одна.
На комір мій летіли сніжинки.
Не була я в цей вечір сумна,
Не дрижали на віях сльозинки.

Ти пішов, не сказавши: "Прощай"
Та й не треба, так важче прощання.
Лиш сказав: "Ти мене не чекай".
...Поцілунком холодним востаннє.

1998 р.

МАЛЕНЬКЕ ХЛОП'ЯТКО

Присвячено Андрюші

Моє маленьке сонячне хлоп'ятко,
Маленький промінь золотого смутку.
Ще не дорослий ти й вже не дитятко,
Дрібна краплинка космосу і світу.

Твій ніжний погляд – як дарунок неба,
Сльоза росинки рання, пелюсткова.
Тобі збагнути суть творіння треба
Пізнати все потрібно нове й нове.

Лиш перші кроки робиш ти в науці,
У пізнанні ще нового для тебе,
І першу біль відчуєш у розлуці
З життям дитячим, рідним, іграшковим.

Стаєш дорослим, але ще не зовсім,
І потребуєш татової ласки,
Міцного захисту і ніжної любові,
А вечорами – маминої казки.

Я знаю: важко, коли ти самотній,
Коли твої турботи знають квіти...
Коли сумні і радісні хвилини
Лиш з ними можеш мовчки розділити...

Мале хлоп'ятко – безневинне й чисте,
Але у долі власні є вимоги.
Та хай зоря твоя небесна, промениста
Освітить світлом щастя всі дороги.

1998 р.

МОЯ ЛЮБОВ

Моя любов знівечена й розбита.
Я ніби птах з підламаним крилом.
На дні провалля плачу тихим криком,
Ламаю руки над чужим хрестом.

Підняти очі я не маю сили,
Не маю сили рахувати час.
Болить розбите біллю серця тіло,
Болить свідомість, що єднала нас.

Було, пройшло і більше не вернеться.
Колючки терну загубили цвіт.
Колючі руки лагідному серцю
Принесли смерть в цвітінні юних літ.

На щастя, день змінив всю муку ночі,
Немає нам в минуле вороття.
Моя любов любити більш не хоче,
І йде від смерті в вічне небуття.

1998 р.

ОСІНЬ

Я йду по алеї, що застлана кленом
І листя пожовкле під ноги летить.
Один лиш листочок зостався зеленим,
На гілці один, він припишк і мовчить.

Струмочки води вже зібрались в калюжі,
А дощ дріботить по асфальті гучніш.
Тополя-сестра вітром шепче подрузі,
А ти так слухняно і тихо мовчиш.

Дерева стоять, мов обдмухані вітром,
І крони чорніють на синьому тлі,
Кричать щось ворони на мокрому вітті,
А ти все мовчиш – це так дивно мені.

Чому ти сумна і печально прекрасна?..
...Ти знаєш, що щастя не буде в нас знов?
То хай так і буде, не йди лиш завчасно,
Люблю я й холодну і жовту любов.

1998 р.

ЧЕРВОНІ ТРОЯНДИ

Червоні троянди – це квіти кохання.
Це квіти печалі і квіти журби.
Червоні троянди – це квіти зітхання,
Пливуть по холодній і бистрій воді.

Червоні троянди – вогонь і надія
На щастя, що пройде, на щастя, що є.
Нехай тебе квітка ця ніжно зігріє,
Розтопить холодне серце твоє.

Червоні троянди тобі я дарую
І серце гаряче тобі віддаю.
Для тебе єдиного в світі живу я
І тебе єдиного в світі люблю.

Не буду казати, що трапиться з нами.
Чи снігом стежки зима заміте...
Лиш тільки троянди стоять поміж нами,
Червоні троянди від мене. І все...

1998 р.

Я І ТИ

Надворі день й не думає про вечір.
Пливуть кудись хмаринки, мов сніги.
Слова утіхи досить недоречні,
Все рівно не приїдеш ти сюди.

Твоє життя далеке й загадкове,
Хоча живем ми на одній землі.
Нам кожен день всміхається чудово,
Сміється сонце і тобі, й мені.

І ти живеш, і я живу думками.
І ти один, і я тепер одна.
Якийсь великий простір є між нами,
І винен в цьому ти, і винна я.

Самі собі не дозволяєм щастя,
Хоч серце просить, а ми все мовчим.
Як легко граємо ми часом,
Цей час пройде і стане нічийм.

Десь наодинці кожен з нас сумує.
Але немає сили щось змінить.
Хоча у серці кожен голос чує,
І хоча нам однаково болить.

Чи почуття – це іграшка звичайна?
Хоч є десь щастя – та воно не наше.
Невже так просто втратити кохання,
Коли лиш крок – і все було б інакше...

1998 р.

НЕ ТРЕБА СЛІВ

Не треба слів, ні сліз, ані пробачень.
Міцніш не варто затягати ремінця.
Не треба зводити прощання аж до плачу,
Все з часом йде до цього – до кінця.

Не підрахуєм ран і вартість ліків,
Не будемо шукати медсестру.
За порятунок душ не треба криків
І медиків чергових на нічному посту.

Душа болить. А хто цьому перечить?
Нехай болить. Нехай терпить, як є.
Недільна маска нам ніяк не личить,
А будень-буднем, в кожного своє.

Що вже відтліло – більш не загориться.
Що відболіло – вже не заболить.
Твоя любов мені не знадобиться.
Мою любов – тобі не відродить.

У кожного із нас ще буде щастя,
Ще буде довге, світле майбуття.
Ще буде все. На те є Божа ласка.
І врешті-решт – це ж не кінець життя.

1999 р.

ВІДКОХАЛА

Відкохала. Відлюбила. Відстраждала.
Більш кохання я б нізащо не бажала.
Відболіли. Відлюбили карі очі.
Серце знає, що любити більш не хоче.

Відчекала. Віднадіялась я нині.
Поховала своє серце в домовині.
Не чаклую. Не благаю. Не чекаю.
За що серце так страждає, я не знаю.

Не пробачу. Не побачу. Не полину.
Не покине мене Бог, свою дитину.
Не заплачуть більше з горя карі очі,
Лише спогад вразить думку опівночі.

Не покличе серце щастя на світанку.
Не піде збирати свіжого серпанку.
Не збентежить вітер зламану калину.
Лише співи ллються ядом в домовину.

1999 р.

ПЛАКАЛО НЕБО

Плакало небо і тихо зітхало.
"Не вірю в любов" – говорили вуста.
А серце мовчало, підломлене впало,
Як віточка ружі, як кволе дитя.

Троянди сміялись щасливі в садочку,
Вмивались росою живі пелюстки.
Червоні як кров, майоріли дзвіночки,
Пекли ніжну шкіру моєї руки.

Враз вітер повіяв – і холодно стало.
В тремтінні завмерли щасливі сади.
Бо плакало небо, а серце мовчало,
Що не зуміло любов зберегти.

1999 р.

Заплачет ночь, как ноты на рояле,
Заплачет сон в кружении ветров.
А мы друг другу много не сказали,
Но не находим этих нужных слов.

Горит свеча и млеет призрак ночи,
Глядит в окно лучистая луна.
А я смотрю в знакомые мне очи,
Пронзая жар коварного огня.

Мы помолчим в плену лазурной тени,
Меня обнимешь властной рукой.
И я усядусь на твои колени,
И этот вечер будет только мой.

И растворится лед в пустом бокале,
И мы до дна должны его допить.
А мы друг другу столько не сказали,
Но вряд ли стоит что-то говорить.

1999 г.

Слышишь? Волнуется море.
Песню поет звездопад.
Где-то в далеком просторе
Волны о снах говорят.

Слышишь? Как тихо и нежно
Сердце стучится в груди.
Видишь? Как первый подснежник
Ждет окончанья зимы.

Слышишь? Волнуется море.
Видишь? Прозрачная даль.
Тихо стучит в сердце горе.
В город приходит февраль.

1999 г.

ЮНІСТЬ

Юність вітрила широкі відкрила
Спішить все збагнути життя.
Кожному дана і радість, і сила,
Кожному дана мета.

Та на шляху як в бурхливому морі –
Хвилі від суші несуть.
Саме у першому нашому горі
Збагнути життя маєм суть.

Юність – щаслива і світла година
Нашого всього життя.
Перших турбот та перша хвилинка
З часом піде в небуття.

2007 р.

Я хочу полинуть туди, де сніги,
Назавжди залишить це місце,
Назавжди залишить ці сонячні дні,
Все далі від рідного міста!

Не хочу я чути веселих птахів,
Струмочків весняних дзюрчання.
Я хочу туди, до земних берегів,
Де спокій царить і мовчання.

Я хочу пірнути у білі сніги,
Побачити скелі холодні,
І дні прохолодні, і зорі тайги,
Де бродять ведмеді голодні.

Я хочу зануритись в царство зими,
Де живуть полярні тюлені,
Де гори, і море, й природа – німі,
Де бродять лосі і олені.

Я хочу туди, де безкраї степи,
Всі снігом й пургою заметені.
Де хижих тварин таємничі сліди
Незрозуміло заплетені.

Я хочу поринуть в стихію вітрів,
У чорну глибіню океану!
Далеко-далеко від рідних полів,
Від болі, печалі й обману.

2008 р.